

MODERNÍ ROMANCE

VŠECHNO CO CHCI

První kniha
nové série bestsellerové
autorky **PROTIKLADY**
SE PŘITAHUJÍ

 metafora

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

Lexia Vikanderová je copywriterka v reklamní agentuře a svou práci miluje. Přesto má pocit, že sem tak úplně nezapadá. Ve světě reklamy jsou všechny ženy hubené a posedlé kaloriemi. Všechny až na ni. V práci navíc panuje zmatek. Agenturu koupil nový majitel a říká se, že hodně lidí dostane výpověď.

V neděli navečer Lexia čeká v baru na sraz s kamarádkami, ale nikdo se zatím neukázal, a tak vypije trochu moc drinků...

Adam Nylund je drsný chlap. Nejtvrdší kluk z předměstí, který se stal ředitelem a je známý svými ostrými praktikami. Za normálních okolností ho zajímá jen práce, ale ta holka na vedlejší barové stoličce ho přitahuje. Do chvíle, než ho v opilosti políbí a pak se mu vyzvrací na boty.

V pondělí ráno se sejdou znovu. Lexia a její nový šéf Adam.

„Simona Ahrnstedtová opět nezklamala, už teď netrpělivě čekám na její další knihu.“

– Ewelinas Bokblogg

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

VŠECHNO,
CO CHCI

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

VŠECHNO,
CO CHCI

Přeložila Helena Matocha

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Allt eller inget © Simona Ahrnstedt 2017

First published by Forum, Stockholm

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Helena Matocha, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-498-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-497-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-147-2 (print)

*Pro Mila Reva a Danta
Jste nejlepší!*

LEXIA

„To proto, že jsem taková vzorná holka,“ řekla Lexia Vikanderová. Snažila se vyslovovat co nejpečlivěji a ne-
huhlat. Od baru se na ni otočil nějaký další host a vý-
znamně se na ni podíval. Lexia se zatvářila omluvně
a ztišila hlas, neuvědomila si, že mluví tak nahlas. „Nebo
teda žena jsem chtěla říct. Jsem vzorná *žena*,“ vysvětlovala
to dál tmavovlasému muži. Ten si k ní přisedl v baru ve
Sturehofu a zdálo se, že ho zajímá všechno, co mu chce
Lexia říct.

Lexia potřásla hlavou ve snaze zaostřit pohled. Ten
druhý drink možná přece jen vypila trochu moc rychle.
Nebo že by to byl třetí? Dokonce možná čtvrtý? Upřímně
řečeno, Lexiina paměť stála za starou bačkoru. Jenže
ona obvykle nesedávala v baru sama, a protože s ní nikdo
neflirtoval, neměla na práci nic jiného než házet do sebe
skleničku za skleničkou. Dokud se neobjevil *on*.

„V jakém ohledu jsi vzorná?“ zeptal se jí ten muž. Vy-
padal opravdu dobře, takovým tím nedbalým způsobem.
Tmavé vousy a otrhané džíny se skvrnami od barvy. Na jed-
nom kloubu měl čerstvou tržnou ránu, jako by pracoval
rukama a pak si zašel na pivo. Seděli tu spolu asi tak hodi-
nu, Lexia si nebyla jistá, jak dlouho přesně, povídali si, on
jedl burger a ona upřeně zírala na hromádku hranolků,
ale nakonec se držela pití. No a teď byla právě uprostřed
svého druhého, třetího nebo možná čtvrtého drinku.

Lexia máchlala rukou. Muž odsunul misku s ořechy těsně předtím, než by ji málem shodila z baru. Lexia se na něj vděčně usmála. Měl skvělý postřeh. Rychlé ruce. Silné prsty. „No myslím úplně na všechno,“ vykoktala a snažila se nezírat na ty jeho prsty. Vypadaly neskutečně zručně. „Mám věci pod kontrolou, plánuju a organizuju. Jsem tak zatraceně přesná,“ dodala a najednou ji přepadl smutek. Znělo trapně to říct takhle nahlas, i když to byla pravda. „Ale dneska ne,“ řekla s novým návaem energie.

„Ne?“

„Ne. Pro jednu jsem se rozhodla být trochu...“ Lexia pozvedla skleničku do vzduchu, pohupovala s ní dopředu a dozadu, hledala správná slova a nakonec řekla: „...nevzorná. A na to se napijem.“

Muž si s ní přitukl.

Bar byl úplně plný, i když byla neděle a už dost pozdě. Lexia si nebyla jistá, kolik je vlastně hodin, ani to se jí nepodobalo, jenže telefon už měla dost dlouho vybitý. Měla za sebou náročný den a zapomněla si nabíječku. Měla *po-cit*, že už musí být hluboká noc.

„Mohla bych dostat ještě jednu tohle růžový,“ zavolala na barmana, který chodil sem a tam podél naleštěného barového pultu. Zamávala prázdnou skleničkou. Barman se od ní demonstrativně odvrátil a místo toho přijal objednávku od dvou mladých holek s vlasy vyčesanými do drdolu.

Lexii napadlo, že by mohla vstát a udělat scénu. Ale až tak daleko její dočasná proměna nesahala. Ona nebyla typ, co dělá scény. Byla spíš ta, co si z ní ve škole utahovali, že ráda jí, a kterou muži opouštěli, protože dospěli k závěru, že mají raději ženy, které se „udrží ve formě“.

„Jsi si jistá, že chceš ještě jeden?“ zapochyboval její společník.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Lexia jeho.

„Adam.“

„Já jsem Lexia. A ano, Adame, strašně moc chci ještě jeden drink.“

Adam chvíli mlčel a přemýšlel. „Fajn,“ řekl a kývl na barmana, který se okamžitě pustil do přípravy nápoje. Za chvilku drink přistál před Lexií, růžový a pěnicí. Lexia se napila a podívala se na Adama přes okraj skleničky. Popravdě byla nadržaná, ale copak on nebyl opravdu sexy? Ty tmavě hnědé vlasy jako káva a kakao a všechno možné hnědé a dobré. Šedé oči. Jí bylo dvacet osm, on musel být starší, tipla by mu tak pětatřicet. Prstýnek neměl. To bylo první, na co se podívala. Hezký, pozorný, jevil o ni zájem. Moc dobré na to, aby to byla pravda, ale Lexia si nestěžovala. Než si k ní přisedl, připadala si osamělá a jako ztroskotanec. Adam jí zachránil život.

„Nemusíš tady sedět,“ řekla ve snaze být velkorysá. Pitomost, pomyslela si, když o tom uvažovala, ale ona byla tak zvyklá na to, že nechce být na obtíž, tak zvyklá mít pohodlí ostatních na prvním místě. Musí s tím skoncovat. Zítra.

Adam povytáhl obočí. Lexia netušila, že to někdo skutečně umí – povytáhnout jen jedno obočí. Bylo to opravdu efektní. Pokusila se o to samé.

„Co to děláš?“ podivil se Adam.

„Povytahuju jedno obočí,“ odpověděla.

„Už jsem si říkal, že omdlíváš nebo máš mrtvici. A ty chceš, abych šel pryč?“

„Vůbec,“ řekla Lexia důrazně. Byla totiž hrozná nuda sedět sama v baru a nechat se ignorovat barmanem i všemi ostatními. Nikdo se nepokusil jí ani sáhnout na zadek. Její feministické já by mělo být spokojené, ale bylo to taky deprimující, takovým zvláště zahanbujícím způsobem. Mohla být holka feministka, a zároveň stát o pozornost? Lexia si všimla, že má na noze nějaký flek. Diskrétně si naslinila prst a snažila se ho otřít. Šaty, které na ramínku

v butiky vypadaly pohodlně volné, jí teď byly těsné, a kromě toho je měla zmuchlané. Přestala si tu skvrnu čistit. „Dneska nějak nemám den.“

„Proč to říkáš?“ zajímal se Adam a zvedl sklenici. Pil obyčejné pivo, žádné zvláštní značky ve speciálních skle- nicích, prostě normální pivo. Lexia k němu proto pociťo- vala zvláštní sympatie. V těch džínách a s širokými rame- ny vypadal jako dělník, kluk z předměstí. Pamatovala si na tyhle kluky ze školy. Drsníci. Ti si nudné šprtky Lexie Vikanderové nikdy v životě nevšimli. Což bylo i docela v pohodě, celá Lexiina školní docházka se nesla v tomto duchu, nevšimli si jí kluci ani holky. Koho si nevšimli, toho nechávali na pokoji. Aspoň teda občas.

„Co?“ zeptala se Lexia, protože už nevěděla, o čem se bavili.

„Říkala jsi, že nemáš zrovna den.“

„Jo, to je pravda. Nebo spíš nemám tejden a korunoval to epicky hroznej den.“

Adam si usrkl piva a postavil ho na bar. Na hřbetu dlaně a na prstech měl tmavé chloupky. Ruce měl silné a mohut- né. Lexia milovala velké ruce. Neříkala si tohle už předtím?

„Povídej.“

„V kanceláři byl frmol,“ spustila a soustředila se na prá- ci. Zbytek byl jedna velká trapnost. „Lidi tam mají blbou náladu. Jsou nasraný.“

„Na tebe?“

Lexia se pousmála. „Já někoho naštvu fakt málokdy.“ Část z kolegů ji neměla moc v lásce, ale otevřeně naštvav- ý na ni nebyl nikdo. „Ne. Ale jak říkám, byl to dlouhej tejden.“

„A epicky špatnej den,“ připomněl jí Adam.

„Fakt že jo. Už dlouho jsem se na všech frontách necí- tila takhle blbě.“ Lexia si tyhle pocity obvykle nepřipouš- těla, ale dneska toho na ni bylo prostě moc.

„Povídej.“

„Seš si jistý, že to chceš slyšet?“

„Stopro.“

„Zaprvé jsem se pohádala s mámou. Strašně. Jsem dospělá a před ní si stejně vždycky připadám jako pětiletá holka.“ Máma Lexii zavolala ráno a povedlo se jí šlápnout na veškerá dceřina kuří oka. Na váhu – *řikám to pro tvoje dobro, Lexie* –, absenci životního partnera, budoucnost. Kritika a ostré špičky maskované jako starostlivost. „Máš to s mámou taky tak? Třeba to chlapi mají jinak.“

„Moje máma je mrtvá,“ odušil Adam stručně.

„Promiň,“ řekla Lexia a cítila se pod psa.

„V pohodě. Umřela už dávno.“

„Stejně promiň, jestli jsem se tě dotkla.“

„Nemáš se za co omlouvat. Tvoje máma asi umí být docela ostrá, co?“

„Asi jo. Někdy,“ přitakala Lexia a odmlčela se. S mámou si byly blízké. Mělo to i svoje stinné stránky. „Ale tak je to máma. Samozřejmě ji mám ráda. A ona má ráda mě, hodně toho pro mě udělala a chce, abych se měla dobře.“ Lexia měla najednou pocit, že musí mámu bránit. Jedna věc byla, že ji máma někdy štvála, to ale ještě nebyl důvod, aby ji někdo jiný kritizoval.

„Chápu,“ přikývl rychle Adam a znělo to, jako by to byla pravda.

„Promiň, jestli jsem na tebe byla nepříjemná,“ dodala Lexia a uvědomila si, že se omlouvá úplně za všechno, co udělá. Máma byla citlivé téma.

„Nebyla,“ řekl Adam klidně.

On je tak sympatický. Žádný slizoun, nijak se do toho nehrne, jen poslouchá a přikyvuje. A to bylo hrozně přitažlivé. „Dneska jsem měla fakt hodně nepodařený holčičí večer,“ dodala Lexia.

„A je jda.“

Lexia kývla. Měla strach, že to bude otrava, ale hrozně chtěla být mezi lidmi, a tak šla s nimi. Měla radši zůstat doma. Neměla by sedět ve Sturehofu a pít s cizím chlapem, měla by být doma a spát. To mívala v neděli ve zvyku: chystala se do práce, připravovala si oblečení, maily, dělala si pleťovou masku, plánovala, co všechno si zkusí uvařit, pátrala po zázračných dietách. Jenže už ji hrozně otravovalo být vzorná. Přejela ukazovákem po hraně sklenice.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Adam.

„Jo jo.“ Teď bylo Lexii docela dobře. To ten alkohol. Adam s pozorným pohledem. To proto se odvážila s ním bavit, on si jí *všímal*. Takže díky tomu a faktu, že brzy vypije všechny cosmopolitany, co mají v celém Sturehofu. „Já normálně nikdy nepiju,“ řekla a zadívala se do skleničky. Uvnitř se pohupovala růžová tekutina.

„Ne?“

Lexia se k němu naklonila, na chvíli zapomněla na nevydařený holčičí večer, otravnou matku a práci. On se k ní taky naklonil a zablýsklo se mu v očích. Měl úžasné oči, takové hřejivě šedé. Párkrát za večer se jí zdálo, že se mu v nich mihl takový tvrdý výraz, ale pak to zmizelo, takže to možná bylo tím světlem tady. Teď mu v očích viděla jen vřelý zájem. „Co?“ zeptal se Adam. Nesmál se, ale v hlase mu zněl smích.

„Jak může mít chlap tak dlouhý řasy?“ slyšela se Lexia říkat. Skutečně to bylo úplně nepravděpodobné. Tak dlouhé, husté a tmavé. Kdykoli mrkl, celá se zachvěla. Adam vypadal jako reklama na outdoorové aktivity a pořádné náradí. Takoví ti prodejci testosteronů v plechovce by ho měli mít na etiketách. Ona by jim mohla psát slogany, ale zrovna teď ji nenapadala jediná smysluplná věta.

Adam znovu povytáhl jedno obočí. „Co je? Zíráš na mě.“

Lexia pozvedla ruku se skleničkou, zakroužila s ní a usrkla si. „Nic. Ale kdybych nebyla tak opilá, nikdy bych se neodvážila s tebou mluvit.“

„Proč ne?“

Lexia nedokázala odhadnout, jestli si z ní nedělá legraci. Copak si nevšiml, že všechny ženské z baru po něm pokukují? Nebyl nejhezčí v baru, to vůbec ne, ale bylo na něm něco, co přitahovalo pohledy všech. „Poslední dobou se mi v posteli moc nedařilo,“ přiznala a zahihňala se tomu, že to vůbec říká. Ale byla to pravda. V současné době neměla prakticky žádný sexuální život. Bylo jí dvacet osm a už pěkně dlouho s nikým nespala. Žádná žena by neměla být týdny bez sexu. Měsíce.

Adam se podrbal na tváři, vypadal napůl pobaveně a napůl v rozpacích.

Lexia se zamyslela, chtěla říct něco na odlehčení, ale místo toho z ní vypadlo: „Jsi ženatej nebo tak něco?“ To jí zajímalo nejvíc. Jestli má Adam manželku nebo přítelkyni, které by měl být věrný.

Adam pomalu zavrtěl hlavou. „A ty?“

„Ne, jsem singl,“ řekla. „Ale jsi na ženský, že jo?“ Adam sice nevypadal jako gay, ale člověk nikdy neví. Lexia se v mužích moc nevyznala. Někdy se chovali naprosto nepochopitelně. A Adam opravdu byl až moc skvělý. Platil jí drinky, vyptával se, mluvil. Lexii napadlo, že je to možná gigolo. Ale ona nebyla vybíravá. Ať ji klidně gigoluje. Zase se zahihňala.

Adam se napil a utřel si pěnu z horního rtu, neodpověděl. S těmi svými džínami a teniskami vůbec nevypadal jako gigolo. Ne že by Lexia věděla, jak takový gigolo vypadá, ale stejně. Ze všeho nejvíc vypadal jako stavební dělník, který zabloudil do města. Přitom sem stejně zapadal líp než ona. Kdykoli se Lexia rozhlédla kolem, viděla, jak po Adamovi hladově pokukují ženské i pár kluků. Lexia se

pokusila na vysoké židličce hodit nohu přes nohu, ale nepovedlo se jí to. Adam se na ni tázavě podíval. „Je těžký sedět elegantně,“ řekla omluvně a dopila. Měla by jít domů. Už měla jít před několika hodinami.

„Ještě jeden?“ nabídl jí Adam. Lexia by přísahala, že se jí právě lačně podíval na nohu, a projel jí pocit vzrušení. Adam si ji prohlíží. Nohy měla v pohodě. Ne dlouhé a štíhlé, ale nohy nebyly nejhorší část jejího těla, rozhodně ne kotníky. A zrovna dneska měla hezké boty na podpatku a brutálně drahé punčocháče.

Lexia přikývla na souhlas, že by si ještě dala drink, a zároveň si diskrétně poopravila uvolňující se drdol. V duchu se ptala, jestli se jí Adam snaží opít a jestli jí to v takovém případě má vadit. Znovu si hrábla do vlasů, další dnešní špatné rozhodnutí, pokoušet se o elegantně vyčesané vlasy. Spíš jí připadalo, jako by na hlavě měla nějaké chcíplé zvíře. „Díky,“ řekla, vykašlala se na vlasy, chopila se dalšího drinku, který se před ní zjevil, a napila se. Byl kyselý, Lexia protáhla tvář. „Správně bych tady vůbec neměla být,“ dodala. Neříkala mu to už?

„A kde bys měla být?“

Dobrá otázka. Lexia nevěděla. „Dneska jsem měla mít sraz s kamarádkami ze školy. Co jsem s nima chodila na gymnázium.“ Nevídaly se moc často, tak dvakrát do roka, ale Lexia je měla docela ráda. Všechny až na jednu. „Chtěly jsme jít na večeři a drink.“

„A ty jsi místo toho tady a sama. Nebo teda se mnou. Co se stalo?“

Josephine se stala.

Lexia pokrčila rameny. „Zničehonic se rozhodly, že půjdou do wellness.“

„A ty teda asi wellness ráda nemáš?“

„Měly jsme se sejít pak, tady v osm.“ Lexia samozřejmě dorazila za deset minut osm, protože taková ona byla, ale